

Sygn. akt II KK 138/21

POSTANOWIENIE

Dnia 25 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **K. C.**

oskarżonego z art. 157 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 25 maja 2021 r., w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 30 listopada 2020 r., sygn. akt V Ka (...)

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Ł.

z dnia 25 czerwca 2020 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. obciążyć oskarżonego K.C. kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 czerwca 2020 r. Sąd Rejonowy w Ł., sygn. akt II K (...) po ustaleniu, że oskarżony **K.C.** w dniu 22 czerwca 2019 r. w K., woj. (...) poprzez pchnięcie pokrzywdzonej W. C. na drzwi klatki schodowej naruszył jej nietykalność cielesną, czym wyczerpał znamiona art. 217 § 1 k.k., na podstawie art. 66 § 1 i § 2 k.k., art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne w stosunku do niego warunkowo umorzył na okres próby 2 lat.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego Sąd Okręgowy w Ł. wyrokiem z dnia 30 listopada 2020 r., sygn. akt V Ka (...) utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od tego orzeczenia wniósł obrońca oskarżonego i zarzucił:

1. rażące naruszenie prawa procesowego: art. 7 k.p.k., w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k. polegającą na naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów, dokonania tej oceny w sposób dowolny, pomijający fakt, iż:
 1. z opinii biegłej z zakresu medycyny sądowej jednoznacznie wynika, iż wskazywane przez pokrzywdzoną obrażenia pleców nie mogły powstać i nie powstały w okolicznościach przez nią podawanych,
 2. zeznania pokrzywdzonej W.C. cechują się znaczną niewiarygodnością, przejawiającą się przede wszystkim w celowym i sprzecznym z opinią biegłego utrzymywaniu, że oskarżony popchnął ją ze znaczną siłą na futrynę drzwi, w wyniku czego miała doznać poważnych obrażeń pleców, przedstawianiu przez nią celowo dokumentacji lekarskiej na potwierdzenie nieprawdziwych zarzutów, zatajenie faktu, iż dokumentacja ta dotyczy zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa i wskazywanie na utrzymujące się przez dłuższy czas dolegliwości bólowe z tego tytułu,
 3. pominięcia faktów wynikających z załączonych dokumentów - zmiana postanowienia o zabezpieczeniu miejsca pobytu dziecka przez ustalenia, iż to oskarżony ma być osobą sprawującą bezpośrednią opiekę nad córką i wynikających z tego oczywisty motyw działania pokrzywdzonej;
4. obrazę prawa materialnego art. 217 § 1 k.k. przez niezasadne przyjęcie, iż ustalony stan faktyczny uzasadniał subsumpcję tego stanu pod normę art. 217 § 1 k.k., w sytuacji gdy nawet przy przyjęciu, iż oskarżony faktycznie popchnął pokrzywdzoną to nie było to działanie z zamiarem naruszenia jej nietykalności, a jedynie przypadkowe dotknięcie jej ciała podczas przechodzenia obok;
5. art. 440 k.p.k. polegające na utrzymaniu w mocy zaskarżonego wyroku - w sytuacji, gdy biorąc pod uwagę wadliwość orzeczenia pierwszej instancji utrzymanie go w mocy było rażąco niesprawiedliwe.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o uchylenie w całości powyższego wyroku i uniewinnienie oskarżonego.

W pisemnej odpowiedzi na kasację oskarżycielka prywatna wniosła o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy oskarżonego okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, co skutkowało jej oddaleniem w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie należy przypomnieć, że co do zasady, kasację można wnieść tylko od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie (art. 519 k.p.k.), zaś powodem uzasadniającym jej wniesienie mogą być uchybienia wymienione w art. 439 k.p.k. lub inne rażące naruszenia prawa, jeżeli mogły one mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Oznacza to, że podnoszone w kasacji zarzuty muszą wskazywać na rażące naruszenie prawa, do którego doszło w postępowaniu odwoławczym, co w konsekwencji mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia sądu odwoławczego. Niedopuszczalne jest więc bezpośrednio atakowanie w kasacji orzeczenia sądu pierwszej instancji, a także kwestionowanie ustaleń faktycznych. Zarzuty podniesione w kasacji pod adresem orzeczenia sądu pierwszej instancji podlegają rozważeniu przez sąd kasacyjny tylko w takim zakresie, w jakim jest to nieodzowne dla należytego rozpoznania zarzutów stawianych orzeczeniu sądu odwoławczego. Rolą sądu kasacyjnego nie jest bowiem ponowne „dublujące” kontrolę apelacyjną – rozpoznawanie zarzutów stawianych przez skarżącego orzeczeniu sądu pierwszej instancji. Stwierdzenie ich zasadności ma znaczenie wyłącznie jako racja ewentualnego stwierdzenia zasadności i uwzględnienia zarzutu odniesionego do zaskarżonego kasacją orzeczenia sądu odwoławczego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 18 listopada 1996 r., III KKN 148/96, OSNKW 1997, z. 1–2, poz. 12).

Poczynienie powyższych uwag było konieczne ze względu na podniesiony w kasacji zarzut obrazy art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. Mimo zabiegów stylistycznych wskazujących na zaniechania ze strony sądu odwoławczego, zarzuty obrazy wymienionych wyżej przepisów godzą w istocie w orzeczenie Sądu pierwszej instancji, i to w zakresie ustaleń faktycznych, stanowiąc w ten sposób powielenie podnoszonego w apelacji zarzutu naruszenia tych przepisów, a także zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Warto przy tym zauważyć, że Sąd odwoławczy, nie prowadził postępowania dowodowego, ani też nie dokonywał samodzielnej, nowej oceny zgromadzonego w toku postępowania przed Sądem

pierwszej instancji, materiału dowodowego w odniesieniu do przestępstwa zarzucanego K.C.

Jako oczywiście bezzasadny jawi się także zarzut sformułowany w punkcie 2 kasacji, a odnoszący się do rzekomego naruszenia norm prawa materialnego, tj. art. 217 § 1 k.k. Już sama konstrukcja tego zarzutu wskazuje, że skarżący nie kwestionuje prawidłowości zastosowanej normy prawnej, a jedynie ustalenia faktyczne w zakresie przyjęcia, że działanie oskarżonego miało charakter zamierzonego naruszenia nietykalności cielesnej i nie może być uznane za przypadkowe dotknięcie podczas przechodzenia obok W. C.

Chybiony jest także zarzut obrazy art. 440 k.p.k. Przepis ten, z uwagi na swój wyjątkowy charakter, może mieć zastosowanie tylko wtedy, gdy popełnione przez sąd pierwszej instancji uchybienia procesowe są rażące i ponadto miały - nie tylko potencjalny, ale realny, rzeczywisty - wpływ na treść wyroku – co w przedmiotowej sprawie nie miało w ogóle miejsca. Należy przypomnieć, że rażąca niesprawiedliwość orzeczenia sądu odwoławczego ma miejsce wtedy, gdy sąd ten pominął lub nie zauważył takich uchybień popełnionych przez sąd *a quo*, niewątpliwych i bezspornych, które w sposób znaczący mogą stanowić o naruszeniu przez orzeczenie między innymi zasady sprawiedliwej represji. Ta "rażąca niesprawiedliwość" w rozumieniu art. 440 k.p.k. musi być nie tylko „oczywistą” - a więc "widoczną na pierwszy rzut oka", "niewątpliwą" - ale też ma wyrażać poważny "ciężar gatunkowy" uchybienia, które legło u podstaw wydania orzeczenia dotkniętego "rażącą niesprawiedliwością". Rzec więc dotyczy nie każdej "niesprawiedliwości" wydanego orzeczenia, a jedynie takiej, której nie można pogodzić chociażby z zasadą rzetelnego procesu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 czerwca 2014 r., IV KK 437/13, Lex Nr 1478714; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2013 r., V KK 129/13, Lex Nr 1402694).

Mając na uwadze wszystkie podniesione powyżej okoliczności, Sąd Najwyższy oddalił kasację obrońcy oskarżonego w trybie art. 535 § 3 k.p.k. w formule kwalifikowanej, jako oczywiście bezzasadną. Ponadto obciążył K.C. kosztami postępowania kasacyjnego.